Temps Ordinari - Vint-i-novè diumenge

Per JosemiE el dl., 14/10/2024 - 00:00

Is 53,10-11
He 4,14-16
Mc 10,35-45

Diumenge passat Jesús ens mostrava com n'és de perillós i invasiu l'afany de posseir. L'ànsia per tenir més. I més. Cada cop més.

Avui ens adverteix sobre l'afany de poder. El prestigi. Els honors i els llocs honorables.

I, com que són inclinacions que ens afecten a tots, també hem de fer l'exercici de passar d'aquest episodi dels primers deixebles, a nosaltres. Avui. Cadascú allà on estem situats.

1.- Ai, els zebedeus!!

Com són, d'impetuosos, enèrgics, potser colèrics!! Sembla que es dirigeixin a Jesús, imposant-li el seu voler. "Volem que facis això". Punt.

Ressona aquella altra intervenció, també sonada: "Vols que fem baixar foc del cel?"

I, entre sons i ressons, se'ns evidencia l'actitud de la prepotència, l'exigència autoritària, les ganes de deixar clar "qui talla el bacallà, aquí". Els zebedeus són així.

Com els altres companys que s'agrien, potser, perquè pensen que ja els han passat davant. Desitgen el mateix. Tenen sentiments i somnis semblants.

Com tots nosaltres. Que també ens agrada ser vistos, ser considerats, rebre felicitacions, reconeixements, gaudir de prestigi. Poder manar. Poder deixar clar que "les coses es fan així". I aquí mano jo. Sortir a la foto. O, potser, ni que sigui en un plec amagat dels pensaments inconfesats, pensar que estic per sobre dels altres.

Ai, els humans!! Som així. Ni més ni menys. Amb tota mena de variacions i colors, som així. Secrets buscadors de prestigi, honors, poder, fama, renom, admiració, vanaglòria.

2.- No sabeu...

Certament, no sabem què demanem quan desitgem aquesta manera d'estar i relacionar-nos. No en sabem més. No som capaços de sortir d'aquest lògica humana: la competició pel primers llocs, la comparació amb els que tinc al costat, mirar de sobresortir. I seguim alimentant aquesta manera d'entendre'ns i de viure'ns. És la roda vertiginosa del mai no parar. Mai no tenir-ne prou.

Jesús ens contrasta amb nosaltres mateixos. No sabem, ni ens adonem. Vivim llançats a pujar i trepar, sense propòsit. Pensem que aquest patró de comportament és l'únic que existeix. No en sabem d'altres. No en sabem...

I novament ens ve un ressò. Ressona amb força aquell "Perdona'ls, Pare. No saben què fan". Capaços de fer qualsevol cosa, sense ni adonar-nos. El drama de la nostra humanitat. No sabem sortir de les nostres postures. Les nostres inèrcies. Les nostres respostes ràpides i automàtiques... Les nostres necessitats. La nostra petitesa. No en sabem. No en sabem més. Tampoc ens preocupa gaire.

3.- No sigui així entre vosaltres.

Però, si tothom ho fa. Si sempre ha estat així. Si tu no trepitges, ets trepitjat. Si aquesta és la manera que tenim tots de viure i actuar...! Serà trist, però és així... Cal ser pragmàtic...

La Bona Notícia de Jesús ens diu: No sigui així entre vosaltres. Hi ha una altra manera de relacionar-se. Hi ha un altre codi de circulació. Els cristians fem servir poc aquesta carta en el joc del nostre viure quotidià. No deixem que actuï en nosaltres la força d'aquesta indicació de Jesús. La deixem passar sense actuar-la. Cedim a la força del corrent que ens empeny.

Vosaltres no feu així. No viviu així. No actueu així. No sigui així entre vosaltres. Aquesta mateixa Paraula ens ha d'enfortir, en acollir-la. Però no deixem que actuï. Seguim donant voltes a roda.

4.- El servei com apunt de trencament.

Cert que el corrent arrossega. Cert que la inèrcia i l'ambient al nostre voltant és el que és. El de "l'home vell".

I el punt que fa possible trencar, començar alguna cosa nova, la humanitat nova... és el servei. Posar-se a servir a qui tenim al costat. Al nostres germans i germanes. A qui necessita el nostre ajut. Hem d'especialitzar-nos en servir. Defugir els llocs d'honor, i posar-nos al final. Ajupir-nos per ajudar. Per rentar els peus. Servir. Abaixar-nos. Posar-nos al final. Als darrers llocs. Com el mateix Jesús.

ETIQUETES
PODER COMPETIR SERVEI